

lidende patienter, for så mangler den medmenneskelige dimension.

Forbedring af brugernes indflydelse er derfor afgørende, således at den type problemer kommer for dagens lys i dialog med den ansvarlige læge og det under så betryggende omstændigheder, at de pårørende ikke skal frygte, at deres barns ophold på et hospital forværres på grund af deres klager.

Vi har netop i § 71-tilsynet fået en henvendelse fra en mor, som giver en detaljeret beskrivelse af sin søns behandling på en retspsykiatrisk afdeling. Hvis blot halvdelen af denne beskrivelse er korrekt, så har vi et problem. Vi er formentlig nok nødsaget til at oprette egentlige organer til at sikre brugerindflydelse. Brugerråd, talsmandsordninger osv. må være den formelle vej frem, så vi kan sikre et ordentligt samarbejde mellem patient, læge og pårørende.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det var respekten for frokostpausen, der gjorde, at jeg ikke tog en kort bemærkning efter fru Pia Christmas-Møllers indlæg, for jeg vil bekræfte, at det kan være en blandet oplevelse at besøge de lukkede psykiatriske hospitaler. Undtagelsesvis dukker der dog også et nyrenoveret hospital op, som fortjener ros, men § 71-tilsynet har jo hidtil mest koncentreret sin indsats om de områder og steder, hvorfra der kommer signaler om problemer.

Det mere konkrete i fru Pia Christmas-Møllers indlæg, som jeg lige vil kommentere, var forslaget om at inddrage embedslægerne i tilsynet med de psykiatriske patienter. Den tanke har også strejft os i Socialdemokratiet, og jeg tror endda, at der er et enkelt socialdemokratisk medlem, der ligefrem offentligt har sagt, at det kunne man overveje. Den overvejelse har vi også haft, for det rækker ikke at føre tilsyn via § 71-tilsynet. Det er en omfattende opgave, hvis den skal løses ordentligt, og det er en tidkrævende opgave. Så vi er også optaget af, hvordan vi kan udbrede tilsynet.

Det, man kan sige om det, er, at den dialog, der bør være mellem brugerne og lægerne, sundhedsvæsenet og socialvæsenet og amterne og kommunerne, jo på en eller anden vis sikres via det, som regeringen også peger på, nemlig et dialogforum, der skal få den del af samarbejdet til at glide bedre.

Men i det direkte tilsyn med, hvad der sker internt på hospitalerne, kunne det, som fru Pia Christmas-Møller var inde på, være en over-

vejelse værd. Om det er modellen, vil jeg lade stå åbent, for jeg synes, der er én vanskelighed i det, og det er, at lægmandsindflydelsen mangler.

Med udgangspunkt i, at der skal gøres et eller andet, og at det eventuelt kunne være embedslægerne, men at det også kunne være andet, synes jeg, vi skal tage en debat om det.

Endelig vil jeg benytte lejligheden til at sige, at det selvfølgelig er rart at få så positiv en besvarelse fra ministeren, når man tænker på, hvad der sker på de enkelte hospitaler i de halve eller hele timer, man er der, når man rejser rundt og ser på dem – for mere er det jo ikke – og derfor håber jeg, at der nu rigtig kommer skred i den rigtige retning.

Mangel på hjælp over for ensomhed og mangel på botilbud har været det helt centrale, jeg er stødt på i hvert fald, og det ser det ud til at der sker noget med. Lad mig slutte med den bemærkning.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det, der får mig til at gå herop, er fru Anne Baastrups udtalelse om, at hvis de rette tilbud er der, behøver man ikke at bruge så meget tvang. Det er jeg helt enig i, og det vil jeg gerne understrege, også i forbindelse med formiddagens debat.

Det er min holdning, at det er urovækkende, at der er en stigning i brugen af tvang over for psykiatriske patienter, selv om jeg er enig i, at sådan som situationen er i øjeblikket, er det nødvendigt at bruge tvangsindlæggelser. Jeg er også vidende om – jeg har selv været med til det – at det har været næsten umuligt at få tvangsindlagt en psykiatrisk patient, selv om der var virkelig stort behov for det, men det er jo en nødløsning.

Det er utrolig ulykkeligt, at vi nogle gange er nødsaget til at tvangsindlægge mennesker. Vi ved også, at det sker, fordi mange af de mennesker mere eller mindre har fået lov til at sejle deres egen sø i alt for lang tid, og så opstår psykoserne, så bryder sygdommen ud, og så må der gribes til tvang. Derfor er det mit håb, at med de øgede ressourcer, der nu er sat af i de kommende år, specielt til refugierne og forbedring af boligforholdene for de livslangt psykisk syge, bliver vi ikke i samme omfang som hidtil nødt til at bruge tvang i fremtiden.

Nu er det jo en kort bemærkning, men hr. Jan Petersens udtalelser om § 71-tilsynet kunne